

# S5 OBALNI

Številka 7, Letnik XI

Julij, 2007

GLASILO RK Piran S59HIJ in

RK Jadran S59CST

Glasiło obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni



Glavni odgovorni  
urednik in urednik rubrike  
tehničnih člankov:  
Gregor, S53RA



Urednik informativnih  
prispevkov:  
Vater, S51VI



Direktorica ekspedita:  
Danijela, S57NKL

Tehnični urednik in  
polom strani:  
Vanja, S59AV



Tisk: Rudi, S58RU



<http://fpp.hamradio.si/s5obalni/>

stran ureja:  
Anka, S57ONE

Usoda S5Obalnega je še vedno precej negotova. Razpis za mesti v uredniškem odboru je naletel na bolj ali manj gluha ušesa. No, upanje umre zadnje...

Tudi na Zvezi imajo z izdajo CQ ZRS trenutno nekaj težav – baje naj bi z naslednjo „dvojno“ številko skompenzirali izpad prejšnje. Ali je vzrok temu poskus reorganizacije, ali pa kaj bolj temačnega, pa bomo še videli. Pustimo se presenetiti. No, nekoliko bolj spodbudna novica je, da so na ZRS po dolgem času izdali nova izpitna vprašanja, v skladu s sedaj veljavnimi pravilniki.

Aktivacija piranskega kluba s svetilnika kot kaže tudi letos bo. Andrej, S57RW, se je uspel dogovoriti z odgovornimi na Občini v Piranu in zagotovil ključne svetilnika.

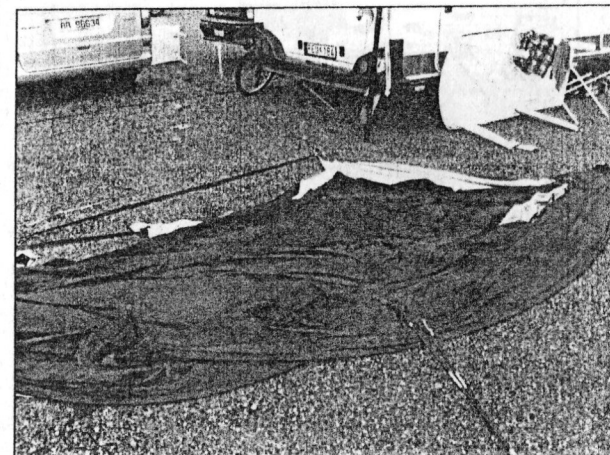
Razlog za veselje pa imajo tudi zahodni sosede. Z enajstim julijem so tudi radioamaterji v Italiji dobili dovoljenje za oddajanje v 70MHz pasu. Zaenkrat sicer le poskusno do konca leta, zanimiv pa je tudi eden od pogojev, ki pravi, da tovrstnih signalov ni dovoljeno sevati v pasu 30km od meje z Francijo, Švico in Avstrijo.

Gregor, 9k2/s53ra - unlis :)

## FRIEDRICHSHAFEN 2007

Po umirjeni nočni vožnji smo, z mojo družino, prispeli v Friedrichshafen. Jutro, okoli 9 ure je bilo, je bilo kar hladno in oblačno. Ko smo iskali prostor za naš šotor, sem zagledal našega prijatelja Jana, SM7DEW. Ustavili smo se pri njegovem kamperju, poklepetali in spili eno pivo. Potem sem ga vprašal, če lahko svoj šotor postavimo poleg njegovega kamperja. Rekel je, da če lahko zdržim družbo 4-ih švedskih radioamaterjev, HI. Tako smo začeli

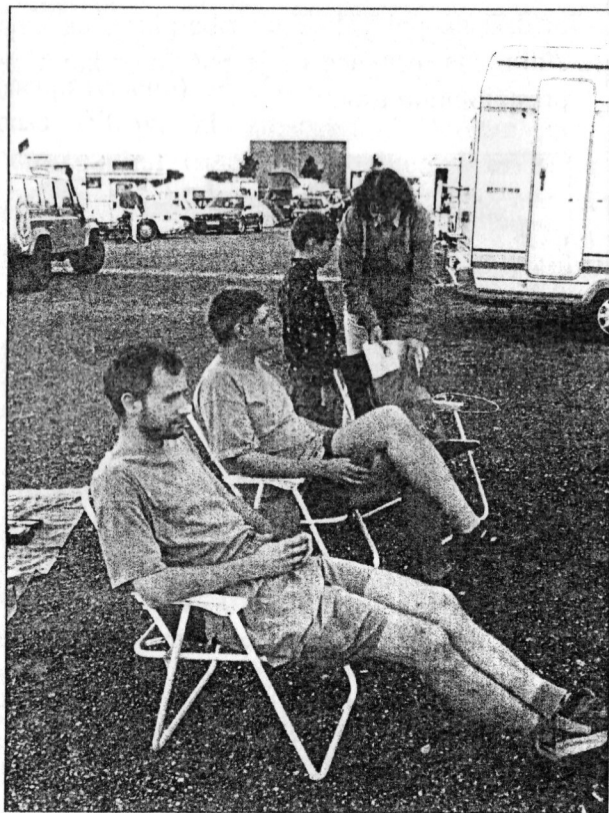
postavljati svoj šotor, ko je od neke prihrumela nevihta, podobna naši tramontani. Danijela, Rok in Maja so šli v avto, jaz pa sem, na 15 stopinjah in v močnem nallivu nekako poskušal obdržati naš šotor na tleh. Do prihoda nevihte sem uspel zabiti samo šest klinov....Nekako mi je uspelo šotor podreti na tla. Potem sem nekaj časa dežural na dežju in nisem točno vedel, kaj bi sam s seboj, pa sem slekel in se še jaz spravljal v avto. Po nevihti smo ugotovili, da je ena od aluminijastih cevk, ki drži skupaj palice iz fiberglasa, na sredini zlomljena, drugače pa je naš šotor kar v redu preстал »hudo uro«.



Naš šotor po nevihti

Jan, Mats, Hakkan in še dva OC-ja, en iz PA in en iz DL in jaz smo doktorirali na popravilu, po vsakem neuspelem poskusu pa smo enega zvrnili...No šotor je pod večer, ko so prišli Matjaž, S53AU z družino in Andrej, S57RW, stal. Njihovega smo potem postavljali do cca 24 ure...Naslednji dan smo se odpravili na sejem. Meni se letos ni mudilo, ker sem se že prej z Tomom, W1TP zmenil za 2 tasterja,

enega iz časov zemeljskega telegrafa, cca 1870 in enega novejšega mornariškega. Ker sem mu za en taster ostal dolžen še lani, sem vsoto, namenjeno za sejemske nakupe, porabil še pred odhodom, HI. Ko smo s Tomom in njegovo XYL Gretchen poklepetali in pogledali kaj ima še s seboj na štantu, smo se odpravili v halo A1, kjer imajo štante zveze in klubi. Takoj se mi je zdelo, da je vseh skupaj nekam malo in nisem se zmotil.



*Večer v FN*

Sprehod med štanti je potrdil, da letos manjkajo Ukrajinci, Rusi, Srbi, Črnogorci, Litvanci, DIG, AGCW, pa verjetno še kdo. Štantov smo se lotili po vrsti in pozdravili

stare prijatelje, spoznali nekaj novih, sem pa tja kaj popili...Popoldne smo se odpravili na boljšak in ga v miru pregledali. Malo sem bil razočaran, ker sem tokrat našel nekaj res čudovitih tasterjev, denarja pa ni bilo več. S seboj sem sicer imel zelo redek Eddystone polavtomatski taster za prodajo ali zamenjavo, vendar je en taster, za katerega bi ga zamenjal bil že prodan, enega pa je prodajalec prodajal za prijatelja in ga ni mogel zamenjati...Popoldan se je prelil v večer, ki smo ga preživeli pred našim šotorom, v družbi Matjaža, Teje, Martina in Andreja, Jana, Anite, Matsa, Imma in še nekaj drugih hamov, ki so prihajali in odhajali. Janu, SM7DEW sem podaril eno našo knjigo, Iz morja radijskih valov, nad katero je bil navdušen, čeprav je v slovenščini. 140 fotografij pa je dovolj zgornjih. Potem smo se Matjaž, Andrej in jaz odpravili do Makedoncev, ki so imeli svojo »bazo« kakih 50 metrov od nas. Od nekje se je prikazal še Marsell. Večer je hitro mineval v prijetni družbi, vseeno pa so Marsell, Andrej in Matjaž odšli do »slovenskega tabora« na drugem koncu kampa, jaz pa sem se vrnil v naš šotor. Drugi dan smo se odpravili v mesto, vrnili pa smo se za četrto uro popoldne, ko je imel Tom, W1TP, predavanje o redkih polavtomatskih tasterjih. Ko je pokazal diapozitiv Eddystonovega buga, sem mojega potegnil iz škatle in ga odnesel na kateder, tako, da so si ga lahko poslušalci ogledali v živo po predavanju! Po predavanju smo se še malo sprehodili po sejmu, ugotovili, da postajajo nakupi kar dragi, tudi zaradi tega, ker so štanti postali dragi, (zaračunavajo jih po novem celo neprofitnim organizacijam!), pa tudi nakupi po internetu dodajo svoje...Zvečer smo spet malo poklepetali pred našim

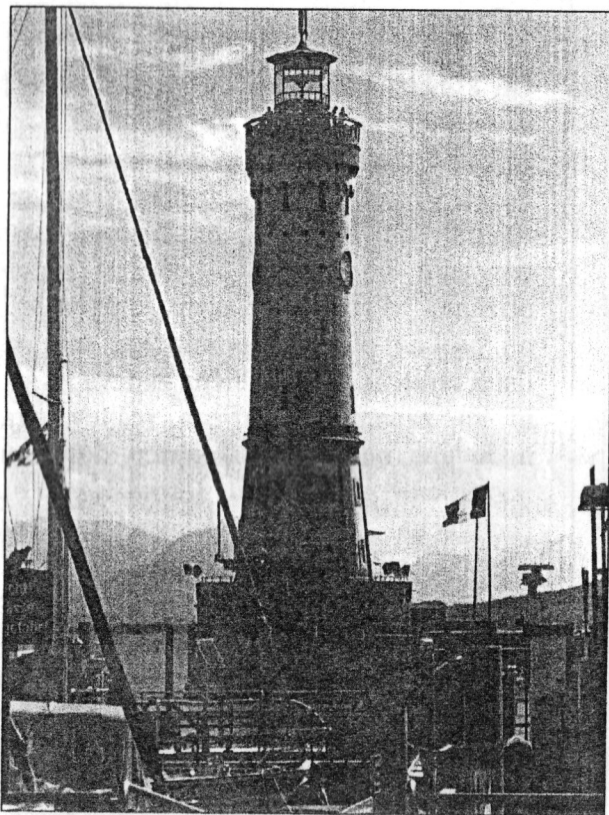
šotorom, potem pa smo šli vsi skupaj k Makedoncem na večerjo. Dobra družba, meso na žaru in »makedonska solata« so prijali, prav tako hladno pivo, čeprav je bilo vreme oblačno in je bilo, v nasprotju s prejšnjimi leti, kar hladno. Tudi oni so bili veseli in navdušeni nad nekaj izvodi naše knjige, ki sem jim jo podaril.



*Večerja pri Z30M*

V nedeljo sem skočil zjutraj samo še na ARRL, po karte za DXCC. Hkrati sem bil od ekipe ZRS deležen očitka, da sem važič, ker jih nisem nič prišel obiskat v njihov tabor. Sejsem se je za letos zame zaključil, popoldne smo skočili z družino na izlet v Lindau, prvič, odkar hodim v FN in ugotovili, da je zelo lepo mesto na otoku, s še lepšim svetilnikom, iz katerega bi bilo čudovito kľofati ILLW. Tako smo začeli drugi del našega 14 - dnevnega potepa po Nemčiji, a je to že druga zgodba. Zgodba s sejmom pa se v FN spreminja, saj običajni nakupi novih stvari postajajo predragi, za boljšak pa moraš priti pravočasno, da kaj uloviš. Tako ostaja »socialni moment«, ki je,

vsaj meni se tako zdi, vsako leto močnejši. Očitno se počasi začenjamo zavedati, da brezglava dirka za denarjem le ni vse in da so človeški odnosi dosti pomembnejši. Zato bom v FN šel tudi drugo leto, pa čeprav ne bom opravil nobenega nakupa!



DL/S51LGT/P QTH Lindau?

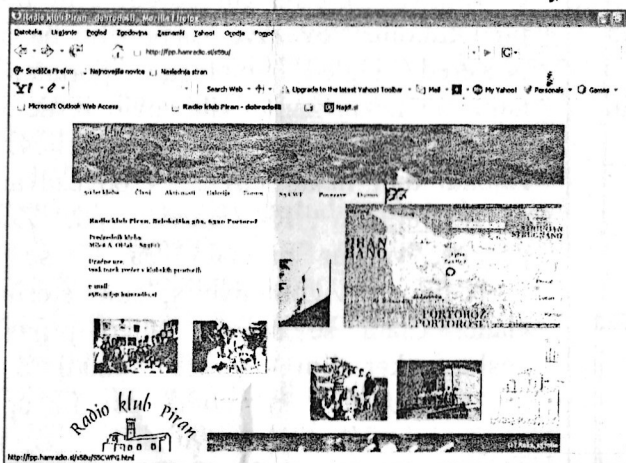
Boris, S57LO

## S5 NA SPLETNIH STRANEH 2.

**Ocena:** ☼☼☼☼ - Rastura, Inovativno ☼☼ - Še kar, ☼ - Brez ideje,

**Vtis:** ☼☼☼☼ - Obvezen ogled, ☼☼ - Vredno ogleda, ☼ - Glih da je neki,

**Radio Klub Piran S58U**  
<http://fpp.hamradio.si/s58u/> -



**Tip strani:** Predstavitvene strani radiokluba

**Zanimivost vsebine:** ☼☼☼☼

**Privlačnost /grafične rešitve:** ☼☼☼☼

**Ažurnost informacij:** ☼☼☼☼

**Koristen download:** ☼☼☼☼

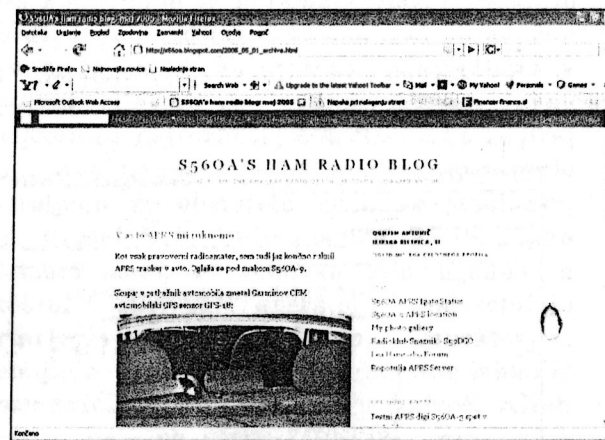
**Navigacija:** ☼☼☼☼

**Celostni vtis:** ☼☼☼☼

Kaj reči o strani, ki jo zelo dobro kot obiskovalec poznam? Mogoče prav zato nekoliko manjšo oceno na zanimivost vsebine. Stran je koncipirana preprosto, a nadvse učinkovito. Enostavno, obiskovalec ne potrebuje iskalnika, saj se vse zdi na dosegu klika. Ena bolj redkih strani z ažurnim stanjem članstva kluba. Mesečni koledar aktivnosti je redno osvežen. Pohvala slikovnemu građivu, ki pa na momente lahko deluje prenagnetenost. Prijetna Obalna RA stran. Teško reči kaj manjka povprečnemu obiskovalcu, saj stran zgledno predstavlja klub in njegov utrip.

Obenem zgledno prevedene strani tudi v angleški jezik. Vsekakor bi pa nekaj povezav na druge dele RA spleta prišlo prav. Razen slik koristnega download-a ni. **Vtis:** Zelo priporočljiv ogled. Stran z valovi in na valovih

**S56OA blog:**  
[http://s56oa.blogspot.com/2005\\_05\\_01\\_archive.html](http://s56oa.blogspot.com/2005_05_01_archive.html)



**Tip strani:** Naj bi bil Radioamaterski Blog S56OA

**Zanimivost vsebine:** ☼☼☼☼

**Privlačnost /grafične rešitve:** ☼☼☼☼

**Ažurnost informacij:** ☼☼☼☼

**Koristen download:** ☼☼☼☼

**Navigacija:** ☼☼☼☼

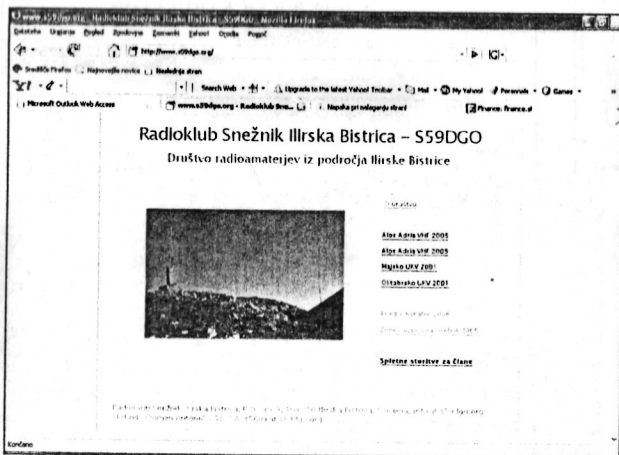
**Celostni vtis:** ☼☼☼☼

Ognjen se je svojih strani lotil celovito. Ob enem je tudi skrbnik strani radiokluba S59DGO Ilirska Bistrica. Na strane opredeljenih kot blog sem pričakoval nekaj več interaktivnosti, rednih rubrik in novic. No pojmovanje bloga je različno in vsekakor je Ognjenov poizkus nekaj posebnega in zelo pohvalnega. Ažurnost informacij v letu 2007 ni najboljša. Vstopna stran še vedno razkriva novico iz maja 2007. Strani so vsekakor

obvezen ogled za APRS digi navdušence. Ognjen je opremil strani tudi s satelitskim posnetkom lokacije svojega APRS digi trackerja. Navigacija je lična in preprosta. Oblikovanje meji na profesionalni minimalizem in je privlačen za oko. Zanimiva galerija slik, radioamaterskih in iz osebnih potovanj.

**Vtis:** Obvezen ogled za APRS navdušence in ljubitelje Snežnika.

### S59DGO, Radio klub Ilirska Bistrica <http://www.s59dgo.org/>



**Tip strani:** Predstavitvena stran S59DGO, ki želi biti nekaj več

**Zanimivost vsebine:** ☼☼☼

**Privlačnost / grafične rešitve:** ☼☼

**Ažurnost informacij:** ☼

**Koristen download:** ☼

**Navigacija:** ☼☼

**Celostni vtis:** ☼

Spletne strani RK S59DGO ureja in oblikuje Ognjen, S59DGO. Prav zaprav so ene strani podaljšek drugih in obratno. Stran RK deluje lično, navigacija je zelo dobra. Na prvi pogled

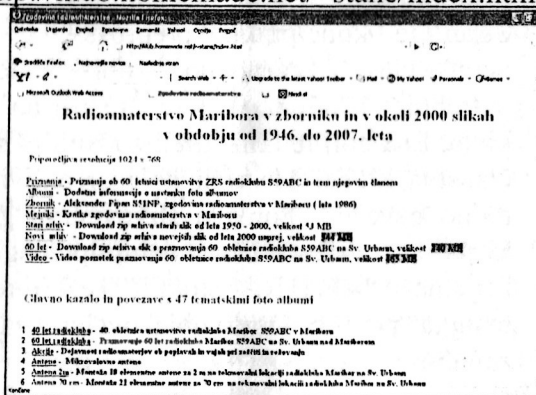
tudi precej privlačna vsebina. Kar se potrdit z zanimivimi kratkimi fotoreportažami pospremljenimi z zanimivim tekstom, večinoma linkanim z S656OA bloga. Pozornost pritegne gumb: »Spletne storitve za člane«. Končno na eni strani, sem pomislil pred klikom. Povezava nas popelje na Google powered izgled spletnega portala, kjer najdemo nekaj zanimivih novic iz delokroga S50AOP, Boštjana S550 in prijateljev. Stran zajema tudi nekaj novic s povezavami na [www.24ur.com](http://www.24ur.com), RTV novice ipd. Zanimiv poskus, vendar premalo, da bi se lahko opredelilo kot zanimive spletne storitve za člane. Člani se seveda lahko prijavijo z geslom, kar jim mogoče ponudi dodatno funkcionalnost v kar po dosedanjih spletnih voajerskih izkušnjah dvomim. Z vidika predstavitve kluba, strani zajemajo premalo informacij, glede npr. članstva, dosežkov, bogate zgodovine, ki je DGO ima.

**Vtis:** Kanček več kot Glih neki, da je. Možnost, da tisto še malo več postane.

### Radioamaterstvo Maribora v zborniku in v okoli 2000 slikah

v obdobju od 1946. do 2007. leta -

<http://klub.homemade.net/~stane/index.html>



**Tip strani:** Predstavitev zgodovine radioamaterstva S59ABC  
**Zanimivost vsebine:** ☼☼☼  
**Privlačnost / grafične rešitve:** ☼  
**Ažurnost informacij:** ☼☼☼  
**Koristen download:** ☼  
**Navigacija:** ☼  
**Celostni vtis:** ☼☼☼

Uf, končno ena stran, kjer lahko urice brskaš in se slikovne vsebine ne naveličaš. Zanimivo branje o mejnikih HAM zgodovine. Na enem mestu zbrano ogromno slikovnega gradiva. Podoživetje 60 in 70h let, hlač na zvonec in ponosnih obrazov ob sprejemu republiških priznanj. Fantastične stare fotografije, ki so mi osebno obudile spomin kaj sem videl v tistih črnih škatlah. Odlična zadeva za spomine in za zanamce. Grafična rešitev strani je malodane odbijajoča, koristen download, če izvezemo slike v Zip formatih, ne obstaja. Navigacija .. kaj je to navigacija? Nazadnje ažurirane slike v mesecu juliju 2007.

Ne glede na povedano vredno ogleda - sprehod skozi zgodovino za vse nostalgike in tudi ostale voajerje. Snovalci strani, čestitke za vsebino, sicer čas za prenovo in moderen pridih časa kar se tiče oblikovanja in navigacije.

**Vtis:** Malenkost več kot samo Vredno ogleda. - »Lej ga lej ga, tudi toti je bil Hamlet...«

*Se nadaljuje ....  
73 de Alen, S56C*

**S50balni**

## SKRIVNE (STEALTH) RADIOAMATERSKE ANTENE 1.DEL

Eden izmed čudovitih atributov radioamaterstva in seveda vsakega pravega radioamaterja (upam, da se boste strinjali z mano) je njegova iznajdljivost. Le-ta me vedno znova osupne – v pozitivnem smislu. Nič jamranja, da se česa ne da narediti, da se zaradi takšnih in drugačnih pogojev ne da vzpostavljati zvez, da sosedje ne dovolijo postaviti antene na dvorišču. Za vsak problem se najde rešitev, samo če je volja.

Največkrat gre za težave glede pomanjkanja prostora za postavitev večjih anten, le-te dostikrat ravno ne požanjejo pretiranega navdušenja pri sosedih, saj so dokaj opazne, nekateri se bojijo sevanja, drugim vzpostavljanje zvez povzroča motnje npr. telefonskih zvez, televizijskih signalov, električnih naprav. Eno ali drugo vrsto težav je možno premagati z domiselnimi tajnimi ali stealth antenami, ki so skrite, očem bolj ali manj nevidne. Preprosto rečeno, kar se ne vidi, ne boli ☺

Premalo prostora za postavitev antene je pogosto problem tistih radioamaterjev, ki živijo v večstanovanjski hiši ali bloku, kjer je malo ali nič uporabnega zunanjskega prostora, omejen npr. na balkon stanovanja, kjer so električne in telefonske povezave relativno blizu in je verjetnost RF-ja ob starih napeljavah dokaj visoka. Ob takšnih pogojih je uporaba visoke izhodne moči precej tvegana in predvsem nevarna za vhodna vrata stanovanja. Kdo ve, kako dolgo bi se upirala besnim in razjarjenim ☺

Salo na stran, tega področja sem se lotila predvsem zato, ker tudi sama nimam dobrih radioamaterskih pogojev, nimam prostora ne za kakšno boljšo HF yagico ne za multiband vertikalno in na žalost tudi ne za kakšen pošten dipol. Paziti moram tudi na oddajno moč na UHF frekvencah, saj že z močjo 5 W motim enega izmed TV programov kabelske televizije, da se moji sobni anteni med oddajanjem čisto zmeša, niti ne govorim. Nič kar rožnato, a zato tolikšen večji izziv. Prepričana sem, da se tudi nekateri izmed drugih radioamaterjev pri nas in po svetu srečujejo s podobnimi situacijami, zato sem na internetu poiskala, kakšne so izkušnje drugih in kako so si pomagali.

Ker me je njihova iznajdljivost opogumila, da tudi sama poiščem najboljšo varianto za delo na kratkem valu iz mojega skromnega QTH, želim tudi vam predstaviti nekaj najbolj »norih« idej za skrivne antene, nekaj najbolj domiselnih radioamaterskih rešitev za problem (pre)majhnih stanovanj.

Ker je tema precej obsežna, vam bom v tem uvodnem delu na kratko predstavila, kaj najpogosteje priporočajo v takšnih situacijah, kako se lotiti problema, kakšne vrste stealth anten lahko izdelate sami oz. kaj se lahko kupi na tržišču, pa bo sledilo v nadaljevanju.

Tudi v nemogočih pogojih ste lahko odlični radioamaterji. Za dobre zveze, vključno s kontestiranjem in DX-anjem, ni nujno potreben velik antenski sistem in močan linearni ojačevalec. Dobre rezultate je možno doseči tudi z žičnato anteno in nizkimi močmi. Uporabite samo toliko moči, kot je potrebno za vzpostavitev zveze. Če že niste pristaši QRP-ja in bi radi uporabili linear, vam priporočajo

uporabo horizontalno polarizirane antene. Ta manj interferira z večino hišnih napeljav in občutljivih električnih naprav.

Najpogosteje se za nevidno anteno uporabljajo žičnate antene, random lenght end-fed žice, ki jih je potrebno uglasti z antenskim tunerjem. Teh je na tržišču dovolj na izbiro, eden boljših je npr. MFJ-904H model.

Zelo pomembno je poskrbeti za varnost, zato morate anteno postaviti na ustrezno mesto, čim dlje od bivalnih prostorov ljudi, kot je v določeni situaciji le možno. Anteno lahko skrijemo na najrazličnejše načine, tako znotraj kot zunaj stanovanja, lahko pa namesto nje uporabimo že obstoječe kovinske strukture, npr. strešni žleb. Večina anten, ki jih lahko izdelamo sami, so cenovno zelo ugodna, a izkušeni skrivni operaterji odsvetujejo škrtarjenje pri izbiri kablov, konektorjev, ozemljitve, baluna oz. filtrov, da boste lahko iz posamezne antene iztisnili kar največ. Kljub vsemu pa ne smete imeti previsokih pričakovanj, treba je preizkusiti različne antene in se odločiti za najboljšo možno varianto.

Z upoštevanjem preizkušenih napotkov, z nekaj malega raziskovanja in preizkušanja različnih anten ter ob zmerni uporabi moči, vaši sosedje tako ne bodo niti vedeli, če in kdaj oddajate. Vendar morate biti pazljivi, če hočete ostati skrivni, potem morajo vaše antene ostati sktivnost ;)

Naslednjič torej več o najbolj zanimivih stealth radioamaterskih antenah, ki jih lahko kupite oziroma izdelate kar sami.

73's de Anka, S57ONE

# MIRKOTOVE ZGODBE

## WRTC 2000

Prvi dnevi julija tistega leta so bili peklenško vroči in kdor je le mogel, se je iz mest unaknil kam proti morju ali pa v hlad naravnega parka ob vznožju Julijskih Alp in Karavank. A na Gorenjsko nisem odšel na počitnice, temveč...Ko me je avtobus odložil na Bledu, sem si najprej privoščil vrček piva, ki je kar zacvrčalo po osušenem grlu, ter vprašal za pot proti hotelu Astoria. Slovenija naj bi tisti konec tedna bila radioamaterska prestolnica sveta. Bled pa glavno mesto. V hotelu Astoria je bilo tiskovno središče, sedež organizacijskega odbora WRTC 2000 (World Radio Team Championship), pa tudi tekmovalci so bili bili nameščeni v tem hotelu. Seveda jaz nisem bil tekmovalec, temveč eden iz množice sodnikov.

Prvi WRTC je bil izpeljan na »Igrah dobre volje« v Seatlu v ZDA deset let poprej, po vzgledu na tekmovanja v »radiošportu«, kot so bila popularna v bivši »CCCP«. Da bi čimbolj izenačili tekmovalne pogoje (lokacije, tehnična oprema, moči, antene, itd) so v bivši Sovjetski zvezi organizirali tekmovanja v Field Day stilu – vse postaje so bile locirane na nekaj kvadratnih kilometrov zemljišča, pod šotori, čas postavljanja anten (ki so vse bile enakega tipa in na predpisani višini) ter radijskih postaj male moči je bil omejen, delo posameznih dvočlanskih ekip pa je nadzoroval s strani organizatorja določen sodnik. Podoben koncept je bil uporabljen na prvem WRTC v

Seatlu, s to razliko, da so bile uporabljene obstoječe lokacije z obstoječimi antenami (tribanderji) v Seatlu in okolici. Jugoslavijo sta tedaj zastopala Tine Brajnik, YU3EY in Radivoj »Raša« Lazarević, YU1RL, kakšne vidnejše uvrstitve pa nista dosegla. Tudi na naslednjem WRTC leta 1995 v San Franciscu naši tekmovalci niso blesteli, so se pa zelo izkazali pri lobiranju, saj je organizacija naslednjega Svetovnega prvenstva radioamaterskih ekip bila dodeljena Sloveniji. Izvrstna priložnost za promocijo mlade države ter afirmacijo slovenskega radioamaterstva. Še so trajala leta zanosa in čeprav je uradni organizator WRTC 2000 bil SDS, uuups, SCC (Slovenia Contest Club), so vsi, tudi nečlani SCC dali vse od sebe, da bi tekmovanje čimbolj uspelo, tekmovalci pa odnesli čim lepše vtise iz deželice na sončni strani Alp. Najti in usposobiti je bilo treba 53 lokacij, poskrbeti za prevoz tekmovalcev in sodnikov, jih nahraniti ter poskrbeti za njihovo čim boljše počutje...

Seveda me je pot do hotela, kjer sem se javil »na dužnost« užejala, pa sem z veseljem sprejel povabilo, da sedem za mizo s skupino radioamaterjev iz bivše Jugoslavije in s Cipra. Ko sem se rokoval z Rankom, YT6A, sem po nerodnosti zadel kozarec piva, ki je stal pred T95M, ga prevrnil in polil Edina po hlačah. Seveda sem hitro naročil »rundo« piva za vse za mizo, a ko sem plačeval zapitek, sem zopet zadel kozarec in T95M še enkrat polil. »Mirko, očitno si sklenil, da napraviš atentat name!« se je kisló nasmešnil, ko je odšel proti sobi, da se preobleče. Za naslednjih nekaj rund je poskrbel Ali al Futtaim, A61AJ, ko so ga naši »Jugovici« provocirali, če bo dal za

pijačo, Ali pa je iz denarnice potegnil 1 000\$ in vprašal, če bo dovolj ☺

Po večernem sestanku sodnikov, ki se je zavlekel v pozne ure, sva s Keletom, YT3T, YU1AO odšla poiskat kakšno restavracijo, kjer bi lahko večerjela in poklepetala, saj se nisva videla že deset let. Pošteno mi je že krulilo v želodcu, nihče nama pa ni povedal, da center dogajanja ni v hotelu temveč v Ledeni dvorani ob jezeru ter, da je tam poskrbljeno tudi za kosila in večerje tako za tekmovalce kot za sodnike in prisotne lastnike & skrbnike tekmovalnih lokacij. Prav vse restavracije so do 22. ure že zaklenile svoja vrata, le deklica, ki je pospravljala mize v vrtu pred kitajsko restavracijo je, ko sem jo vprašal »Women yao qi fan« (»Midva bi rada jedla.«) najprej debelo pogledala, ko sem ji pa isti stavek napisal v ideogramih, se je pa nasmešnila in odgovorila v tekoči slovenščini »Bom pogledala v kuhinji, če imajo še kaj.« Skromno, a okusno večerjo smo s Keletom in s Simonom, S51D, ki se nam je medtem pridružil, zalili še vsak s steklenico piva. Tista prijazna kitajska deklica nas ni prav nič priganjala, da bi rada šla že spat, ampak je veselo prinašala nove in nove steklenice »bijou« (piva)...

Naslednje jutro sem zamudil izpit iz telegrafije za FCC licenco, in popoldne Lew, K4VX ni hotel niti slišati, da bi me pripustil k izpitom iz teorije, čeprav sva se osebno poznala že deset let. »Saj vem, da sprejemaš znatno več kot predpisanih 5 WPM, žal pa se moram strogo držati s strani FCC predpisanih procedur.« Prav nič razočaran nisem bil, seveda, izpit me je zanimal le iz radovednosti, do katerega USA

operaterskega razreda bi prilezel, z ameriško licenco pa itak ne vem, kaj bi počel. Za podpisovanje mi je S57AD klicni znak mnogo lepši! No, nečimrnost mi je kasneje popoldne le bila zadovoljena na uradni otvoritvi WRTC, kjer sem bil (namesto predvidenega Tadeja, S51TA, ki se je nekam izgubil) »zastavonoša«, oziroma, nosil sem tablo z napisom Slovenia.

Ko sem sprejel ponudbo, da bi bil sodnik, sem izrazil željo, da bi nadzoroval delo katere od treh japonskih ekip, in prvobitno je bilo predvideno, da bi »sodil« na Črnem vrhu nad Cerknim. Ob prihodu na Bled sem izvedel, da je razpored spremenjen in, da sem »delegiran« na Bukovski vrh (S54DL lokacija), od kjer sta tekmovala John Laney, K4BAI in David Hachadorian K6LL (moja prva »West Coast« zveza na 80m v nekem CQWW CW nekaj let prej).

Naslednje jutro so nam razdelili kuverte z izžrebanimi klicnimi znaki, ki smo jih smeli odpreti šele 5 minut pred pričetkom tekmovanja, potem pa smo Darkov avto dodatno obtežili s kovčki z opremo (dve TS-850 postaji, dva laptopa, omrežni transformator za pretvorbo 220V na »ameriških« 110V, itd) in preko Škofje Loke krenili proti Cerknem. Kosilo z okusnimi žlikrofi pri Darku doma, pa pot naprej proti Bukovskemu vrhu, postavljanje in preizkus opreme. Čudovit razgled na Porezen in Julijce, ki pa Johna in Davida ni navduševal, saj so Julijci »zapirali« zelo pomembno smer proti severozahodu. Darkovo zatrjevanje, da gre za eno najboljših lokacij za delo na nižjih obsegih v Sloveniji ju ni prida potolažilo. Dodatno skrb nam je povzročila vremenska

napoved, ki je za konec tedna obljubljala prehod nevihtne fronte preko Slovenije. Večer je minil v prijetnem kramljanju o radioamaterskih, kot se spodobi, pa tudi neradioamaterskih zadevah – med ostalim nam je David pokazal sliko svoje, žal že pokojne babice. Na laktu leve roke je bila vidna grda brazgotina, spominek na turški bajonet leta 1918, ko je štela šele dve leti – ter ob obisku sosednje lokacije kakšnih 15 km vstran s čudovito postojanko CB kluba iz Kobarida, še se ne motim, ki je gostila katalonsko ekipo (Fernanda, EA3KU in njegovega »companiera«, čigar klicni znak mi je žal izpuhtel iz spomina).

Naslednje jutro je bilo soparno kot v savni – majica se mi je od znoja kar prilepila na hrbet. Nebo v daljavi, nekje nad Furlanijo je bilo oblačno in slišati je bilo zamolklo grmenje. Na prigovarjanje Johna, K4BAI sem, sicer proti pravilom, odprl kouerto z dodeljenim klicnim znakom, da sta z Davidom lahko skonfigurirala NA program za vodenje dnevnika in preverila, če vse deluje normalno. Dodeljene (izžrebane) klicne znake naj bi tekmovalci izvedeli šele pet minut pred pričetkom tekmovanja, da bi se na ta način izognili morebitnim zlorabam (obveščanju prijateljev o dodeljenem klicnem znaku in »navijaški« pomoči s selektivnim spotiranjem znakov na packet clustru ali celo »talanju pik«). Da John in David zaupanja ne bosta zlorabila, sem že vedel. Sem pa po tekmovanju izvedel, da so tekmovalci iz naše južne sosede, kjer v marsičem, ne samo v radioamaterstvu »cilj opravičuje sredstva«, imeli dogovor s prijatelji doma, da tekmovanje pričnejo na dogovorjeni frekvenci, da bi le-ti

tako ugotovili, kateri klicni znak je dodeljen njihovim rojakom... Če jim je to kaj pomagalo, pa ne vem.

Druga, zabavnejša anekdota govori o tekmovalcih iz Rusije na S52AW lokaciji. Ker se je enemu od tekmovalcev zdela FD-4 na 12m višine prenizka, je prostoročno (brez varovalnega pasu) splezal na Karlijev 40m teleskopski stolp, ki je tedaj še gostil 5 el quad za 40m obseg, ter krak antene potegnil na vrh stolpa. Sodnik je mirno opazoval njegovo početje, ko pa je Rus bil zopet na tleh, mu je flegmatično ukazal »Sedaj pa splezaj zopet na stolp in anteno vrni na predpisanih 40 čevljev višine!«

Ker je postajalo kar nevzdržno soparno, pa tudi grmenje čedalje bližje in močnejše, je Darko predlagal umik z vrha v svojo rojstno hišo nekaj sto metrov nižje. Nismo še bili na pol poti, ko so nas dohitele debele dežne kaplje, ki so se, ko smo tekli mimo gospodarskega poslopja proti hiši, nenadoma spremenile v za oreh debelo točo. Davidu, ki v Arizoni, kjer živi, še dež vidi samo vsakih nekaj let, je prizor bil zelo zanimiv in je pridno fotografiral zrna ledu na tleh. Na srečo je nevihta kmalu odbobnela proti severovzhodu in smo se lahko vrnili v kolibo s shackom. WRTC poteka vedno v tandemu s 24-urnim IARU Radiosport Championship tekmovanjem, s tem, da je v WRTC čas tekmovanja omejen na 20 ur, oziroma, dovoljeni sta maksimalno dve pavzi po 2 uri. John je predlagal, da bi prvo pavzo izkoristili na začetku tekmovanja, vendar je sodnik »treniral strogost« (pač ker sem klicni znak povedal dve uri in ne pet minut pred pričetkom

dela na postaji). Bojim se, da je moja brutalna nepopustljivost kriva za nekaj mest slabšo uvrstitev na razpredelnici z rezultati, saj sta John in David sklenila, da contest oddelata v enem 20-urnem kosu in predpisano pavzo izkoristita v nedeljo popoldne. Žal se je 28 MHz obseg odprl šele zadnje štiri ure tekmovanja in sta moja »varovanca« tako izgubila kopico zvez in množilcev, ki bi ju pridelala na 10 m obsegu. Pa saj nisem bil edini, ki je pretiraval s sodniško strogostjo in avtoriteto – japonski sodnik na Trstelu Danilu, S50U in Tadeju, S51TA, denimo, (neupravičeno) ni dovolil priključitve band-pass filtrov, ki zmanjšujejo motnje med posameznimi obsegi. Še hujša stvar se je zgodila ob koncu tekmovanja. Tekmovalci imajo po tekmovanju na razpolago 30 minut časa za pregled dnevnika in korekcijo tipkarskih napak, najkasneje v 30 minutah pa morajo dnevnik posneti na disketo ter jo izročiti sodniku. Tako se je zgodilo, da je nemška ekipa dnevnik kopirala na disketo, s katere so naložili na računalnik CT program, prirejen za delo v WRTC. Pri tem niso preverili razpoložljivo kapaciteto diskete in pri kopiranju jim je del dnevnika (približno zadnje pol ure tekmovanja) »odrezalo«. Ko so opazili napako, so se sicer pritožili, a je njihova pritožba bila zavržena, ker je pač dolžnost tekmovalcev, v sklopu omenjenih 30 minut preveriti razpoložljivo kapaciteto diskete ter pravilnost zapisa nanjo. »Baszd meg!« bi na to porekli Madžari ☺

Slovenski radioamaterji so se resnično izkazali kot izvrstni gostitelji in še danes, čeprav je vmes WRTC bil organiziran še dvakrat, (na Finskem ter lani v Braziliji), WRTC 2000

velja za vzgled. Spominjam se navdušenja JK3GAD, ki mi je hitel pripovedovati, kako okusno pivo je pil v Laškem, ali Keleta, ki ni mogel prehvaliti bograča na S57M lokaciji. Žal pa uradni organizator (Slovenia Contest Club) ni znal ali ni zmozel (?) pokazati hvaležnosti ljudem, ki so gostili tekmovalce, jim razkazali delček lepote naše dežele, žrtvovali nekaj dni prostega časa zanje in, ne nazadnje, potrošili tudi kar nekaj denarja, saj jih je kar nekaj, ki so na zaključnem večeru ostali pred vrati Ledene dvorane, brez večerje ali pa so le-to morali plačati iz svojega žepa. Pa še dogodek, ki me je po svoje kar zabaval. Na poti proti Ledeni dvorani sem srečal simpatično deklico, ki ni mogla skriti svojega japonskega porekla. V angleščini me je vprašala za pot proti Ledeni dvorani in se vidno razveselila, ko sem ji odgovoril v njeni materinščini. Zaupala mi je, da je prijateljica Boba Coxa, K3EST ter, da dela za ZN na Dunaju. Skupaj sva vstopila v dvorano in se skupaj postavila v vrsto za večerjo, pridružil nama se je pa še Mirko, S51RE, ki se je kot pomorščak naučil nekaj osnovnih fraz v japonščini. Ko smo s polno naloženimi pladnji stali in se ozirali, kam sesti, je od bližnjega omizja, kjer so sedeli S50A, S59AA, S59L, S50R in še nekateri člani vodstva SCC, skupaj z G3SXW, ON4UN, DJ6QT, K1ZZ, itd, Bob Cox zaklical »Here I am!« in nam pomahal z roko, naj prisedemo, Milka, Franetova (S59AA) žena pa je prijazno stopila do sosednje mize, da nam prinese stole. Pa se je takoj oglasil nekdo iz vodstva SCC (njegovo ime bom tu zamolčal) in nama s S51RE rekel »Pojdita raje drugam, prostor čuvamo za Dicka Nortona, N6AA...« Seveda sem se ozrl po dvorani, da bi našel kakšno prosto mizo,

S51RE pa mi je šepnil, a dovolj glasno, da so slišali ostali za mizo »To so pa neki velik gospod!«



.....zadnja novica.....

na razpis za tehničnega urednika se je prijavil Agar, S56RGA, česar smo zelo veseli. Žal smo prijavo dobili šele tik pred zaključkom redakcije, čeprav je bila poslana že pred mesecem dni (zašlo v Bulk)

UO S50



S59AV  
VANJA PEGAN  
TOMŠIČEVA 3  
6310 IZOLA